

„Tiszta a szó, ha tiszta a szándék“



„Minden ki nem mondott igazság méreggá válik“

TARTALOM

- Váltunk kormányt!
Váltunk ellenzéket?
- Sürgősséggel megoldandó közérdekű feladatsor
- Csőbe húztak minket
- Elítéltek
- Tiborc panasza

A „Kossuth téri” Magyar Nemzeti Bizottság 2006 követelése

(Folytatjuk előző számunkból)

3. Fölszólítunk minden felelős magyar állampolgárt, hogy tegye a jelenleg érvényben lévő alaptörvény szerinti köteleességét!

A politikai elitnek tudomásul kellene már végre venni, hogy ez a magyar állam hazugságban fogant és nélküli az előzetes demokratikus megalapozást. Újonnan kell kezdeni az alapoknál a társadalmi szabályok építését és nem egy „ideiglenesen hazánkban állomásozó”, ún. alkotmányra alapozni.

4. A magyar hagyományokra alapozott, valódi rendszerváltást akarunk!

Elfogadhatatlan, hogy a magyar köztelevízióban olyan előfordulhat, hogy a legnagyobb ellenzéki párt nem szerepel az egyik legfontosabb, napi 3 órás politikai műsorban. Ahol ezt el lehet fogadni, napirendre lehet térni felette, ott még a demokrácia látszata is hiányzik. A fenti deformált illegitim demokráciában viszont igen.

5. Azonnal teremtsék meg a feltételeit annak, hogy a legnagyobb ellenzéki párt is szerepeljen a reggeli 3 órás műsorban. Egyben kezdjenek a tüntetők

által kijelölt képviselőkkel együtt 5 párti nyilvános vitát a köztelevízióban.

A demokrácia írott és íratlan szabályait be nem tartó, és legkésőbb az őszi beszéd után le nem mondó miniszterelnök, illegitim hatalmának megtartása érdekében a rendőrség 2006 szeptember 18-ától a Magyar Rádió épületében szabadtéri fogdát rendezett be. Az egyenruhásoktól megszállt, rendkívüli módon megerősített intézményben történekre ízelítőt ad a Magyar Nemzet május 12-i melléklete: „Ha valaki elesett, ütni kezdték, amíg fel nem állt. A kísérők váltották egymást, az újak rögtön ütéssel kezdték. Néhány sarok után valamelyik udvarra kísérték, talán a rohamosztag bázishelye lehetett. Hátrattet, megbilincselte kézzel letérdepeltettek, így kellett maradni egy-másfél órát.”

6. Követeljük független, nem parlamenti pártok, vagy kormány által kinevezett vizsgálóbizottság fölállítását, a felelősök megnevezését, majd büntetőeljárás kezdeményezését. Követeljük Such György felelőségének megvizsgálását is!

7. Követeljük az 1956 okt. 25-i Kossuth téri sortűz, tetőkön megbúvó gyilkosok nevének minden közmédiában és napilapokban való megnevezését, ahogyan azt Kéri Edit, Körömi Teréz már megtették.

Ezt a listát egyedül a Nemzetőr című hetilap hozta le! A Magyar Rádióban történt terror módszerei kísértetiesen hasonlítanak az 1956-os megtorlásokhoz. Ez pedig egy demokráciában tűrhetetlen. Nem lehet napirendre térni felette!

Mi nem vagyunk sem szélsőjobb, sem csőcselék, hanem erkölcsi megújulásért tüntetők, akik követelik a társadalmi-gazdasági célok és az eléréséhez vezető módszerek alapvető újraértékelését. A Kossuth téri demonstrálók nem az erőszakot, hanem a tisztességet, szakszerűséget, becsületességet akarják látni a politikusaitól.

Tudomásunk van róla hogy az ország erőforrásai olyan csatornákon folynak el, melyek könnyen, gyorsan elzárhatók. E veszteségek feltárása épp úgy nem tűr halasztást, mintha egy hajón üttöt lék eltömése sem. Hiába áldoz bármennyi munkát, vagyont az ország a veszteségei csökkentésére, ha a veszteségek az elhallgatott folyamatokkal újra- és újraképződnek. Az ilyen feltárási munka előli elzárkózás egyenes bizonyítéka a jóhiszemű, nemzeti érdekű gazdaságpolitika elutasításának.

Budapest, 2007. szeptember 20

Gonda László MNB 2006 ügyvivő
Dr. Bene Gábor MNB 2006 titkár

A petíció teljes terjedelme a
www.harcter.hu oldalon olvasható



VÁDIRAT

Hatalmasok és gazdagok – nincs szaga a pénznek –, kifosztanak és gyilkolnak, s boldognak is néznek. Szóltan-tétlenül és gyáván miért engeditek? Ósi lobogónkat mért csak lengetitek? Ezt az aljas sátnánhordát, világ szegyenére, pokol fenekére, miért nem kergetitek? Jöttök, néha sokan, néha rengetegen, de miért nem együtt, miért nem elegen?

Szabolcsy Balázs

**Ébresztő a hazáért, rendületlenül tüntetünk a Kossuth téren!
szeptember 21. - október 20-ig, 18:30-22 óra között**

Váltsunk kormányt! Váltsunk ellenzéket?

(Folytatás előző számunkból)

Tisztelt Elnök Úr!

Bebizonyosodott, hogy a zsákmányt féltő pártarisztokraták kormánya ellen, 2006 szeptember 17-e óta folyamatos, pártoktól független, spontán szerveződött tiltakozások és tüntetések Magyarországon, a nyugati demokráciákkal ellentétben nem vezetnek eredményre, s a – hazugságokká vált – kormányzati ígéretek visszavonásának kikényszerítésére, még a népszavazás kiírását sem lehet elérni, nemhogy az intézkedések visszavonását.

A nemzetellenes többpártrendszerű, lopakodó diktatúra elleni nyílt és radikális fellépésre most kedvező a történelmi pillanat. Nem várhatunk tovább! Legkésőbb 2007. október 23-ig követeljük a kormány lemondását és az ország gyökeres átalakításának megkezdését, párbészéd keretében.

Ellenkező esetben az események rossz irányt vehetnek, aminek az egész magyar nemzet lesz kárvallottja. Ha Önök nem lépnek, akkor felmerül a gyanú, hogy mint már annyiszor történelmünkben, most is kollaboráns az egész politikai elit, (egy általunk nem látható, de érzékelhető és a történelmi ismeretekkel rendelkezők számára behatárolható) háttérhatalommal.

A történelmi felelősség vállalása elől – politikai szereplése, valamint mintaszerű, példás családjának jövője érdekében – Ön sem térhet ki az utca nyomása elől. Önben kell legyen elég erő és elszántság ahhoz, hogy híveivel és pártzövetségeseivel együtt felvállalják a diktatórikus jellegű kormányzat és kufár hordáik elleni nyílt küzdelem **karakteresebb** felvállalását.

Sajnos, ma már nem remélhetjük, hogy a Köztársasági Elnök Úr – a morális válságra való, általa is kimondott hivatkozással – feloszlassa a parlamentet és új választást írjon ki. Hiába olvashattuk a 2006. november 26-i Népszabadságban megjelent interjúban, hogy a MeH hamis gazdasági adatokat küldött a Köztársasági elnöki hivatalába, közvetlen az Országgyűlési választások előtt is, tehát törvénybe ütközően megtévesztette a választókat, következmények nélkül maradt.



További kezdeményezéseket fogunk javasolni október 23-ig, de most tekintse ezt utolsó figyelmeztetésnek, mert az Önök választói is türelmetlenek.

Kérem, tekintsen minket addig lehetséges szövetségeseinek, amíg Önök a nem alku tárgyává tehető, követeléseinkkel azonosulni tudnak. Kérem, tekintse alapvető követelésünknek a mellékelt petíciót, amit a Magyar Televízió csak részben, a Magyar Rádió pedig csak töredékeiben hozott nyilvánosságra.

Kérem tisztelettel, hogy érzékelje, mi, az MNB 2006 Önöktől jobbra állunk, akiket Önök közül is többen özszomszagnak a hazánkban alig jelen lévő szélsőjobbal, ill. sértő jelzőket használnak irányunkba. Nem fogadjuk el, amit legutóbb Ön állított, Önöktől jobbra nem lehet tisztességes politikai erő. Van. Nemzeti, de nem sovíniszta. A Szent Korona eszmeisége alapján, minden magyar érzelmű honfitársunkat a nemzet részének tekintünk.

A mi szimbólumunk alapja a honalapítóra utaló Árpád-házi zászló azt üzeni, hogy „Kádár népe” helyett itt az ideje, hogy „Árpád népe” vegye ismét kezébe az ország sorsának irányítását.

Tisztelt Elnök Úr!

Bízunk abban, hogy javaslataink alapos átgondolásra készítenek. Tisztában kell lennie azzal is, hogy az idő nem nekünk kedvez. Amennyiben képviselőik – mandátumaikat megtartva – kivárvák a ciklus idő végét, úgy lehetővé teszik a diktatúra teljes megerősödését, az ország végleges tönkretételét.

Az Önre váró nehéz feladatok elviseléséhez és eredményes megoldásához Isten áldását, kellő lelki erőt és jó egészséget kívánok.

Budapest, 2007. szeptember 28-án
Gonda László ügyvivő
Magyar Nemzeti Bizottság 2006
Kossuth téri Néptribun

*A nyílt levél teljes terjedelme a
www.barcter.hu oldalon olvasható*

Humor

- Hogyan határozta meg önmagát a Napkirály?
„Az állam én vagyok.”
- Hogyan határozta meg Gyurcsány önmagát
(2006. október 23-án)?
Az állat én vagyok!

Sürgősséggel megoldandó közérdekű feladatsor

1. Országgyűlési és önkormányzati képviselő-választás kötelezővé tétele /trv. módosítás/. Számos országban már régen működik. Ne csak jogai, hanem önsorsfordító kötelezései is legyenek az állam-polgároknak. Felelősségérzetük felébresztése.

2. Átvilágítási trv. kiszélesítése, **szankcionálhatóság!** A '90 előtti politikai vezető tisztségviselők közügyektől való eltiltása /min. 15 év/. A tényleges rendszerváltozás beindítása!

3. Nemzeti zászlónk közepére az állami címer visszahelyezése. Tudatosítani kell a nagyvilág előtt hovatartozásunk egyértelműségét. /Ne tévesszenek össze bennünket az olaszokkal, irániakkal, indiaiakkal, észak-írekkel stb./.

4. Igazságtétel-, sortűzperek lefolytatásának felgyorsítása. Tóth Ilona és sorstársainak a legrövidebb időn belüli rehabilitálása. (Megtörtént! – a szerk.)

5. Magyar-zsidó-cigány, stb. kérdéskör, megbékélés nyilvános megvitatása. Már túlléptünk a 24-dik órán !

6. Vallástörténet és alkotmánytan azonnali bevezetése az általános és középiskolákban.

7. Régi és új keletű szekták működési feltételeinek azonnali felülvizsgálata, ahol szükséges gyorsított trv. módosítás kezdeményezése.

8. Bürokrácia csökkentése, bírósági ügyintézés hatékonyságának növelése.

9. Az élet minden területén, a világ bármely részén már bevált projekt honosítása. Mit miért akarunk?

10. Országunk pozitív arculatának megjelenítése a nagyvilág számára.

11. A diplomata-állomány, külképviseleteink teljes felrészítése.

12. Értékorientáció-fegyelem-önkontroll-kollektivitás-kompromisszumkészség újjáélesztése.

13. Az általánosságban tapasztalható közöny és közömbösség elleni lépések megkezdése: példamutatás, hitelesség.

Budapest, 1999. okt. 03.
Készítette: Péteri Attila Árpád

Csőbe húztak minket!

A számítógépem előtt ülök.

Közben hol ilyen, hol olyan gyógyszer veszek be, mégsem szűnnek a megfázásom tünetei. Az előbb még takaró alatt voltam, most meg egy telefonhívásra megint az „egeremmel” játszom.

Hatásosabb lenne, ha a bogaraimmal játszanék, de azt azért mégse.

Vagy mégis?

A gép melletti nyomtatón, alig néhány milliméteres alakzatra figyelek fel.

Egy pók. Egy piciny pók.

Legszívesebben megsimogatnám, de a neki többszázszoros nagyítású NAGY PÓK, mármint én, veszélyes lehet, – óvatlan mozdulatomra máris a gép alján keresi menedékét.

Irigylem a őt, sőt, minden pókot.

Szerencsét hozhatnak – mondták már nekem, ezért is kedvelem őket.

Nem oly rég büszkén dicsekedtem a saját pókossal, aki az autóm visszapillantó tükrére készített hálót.

Ha éppen megsérült a háló, nem átalított türelmes munkával újat készíteni.

Ha tudta volna, milyen szerencsés pókókelme ő...?!

Közel tízezer kilométert tett meg velem, és az útjaim végén mindig előbukkant.

Vagyis: másnap reggel ismét ott díszelgett a tükröm, egy újabb pók-hálóval.

Hónapokkal később eladtam a kocsit.

Az autó értékét a pókom növelte, de ezt nem mertem megmondani az érdeklődőnek.

Az autót megvette, vele együtt a pókomat is. Feleségem, a sikeres adás-vétel halatán nem értette az elkeseredésemet. Nem is részleteztem ezt oly nagyon, mert tartottam a következményektől.

Újabb hónapok teltek el, más autót vezetek, de pókom eddig nem volt. Eddig, azaz máig.

Ezért is örültem meg e néhány milliméteres jószágoknak. Azért füllentés volna a részemről, ha azt állítanám, pók híján voltam eddig...

Ha látnátok, elhűlnének...

A heverő fölött, a mennyezeten, mint Damoklész kardja, ott függeszkezik egy természetes példány, és nap, nap után, leereszkedik, vagy fél méterrel.

Lehet, csak nappal mozgolódik, de mivel az éjszakákat csukott szemmel szoktam eltölteni, nem tudom, mit művel olyankor.

Ennyi bevezető, vagy félrevezető után igazán itt az ideje, hogy virítsak valamit.

MICSODA ELLENPONT!

A nyomtatón észrevett pókról jutott eszembe, milyen jó lehet neki, és mennyire nem jó nekem. Nemcsak nekem, hanem nektek sem.

Pókék társadalma egységesnek tűnik, nincs benne széthúzás, nincs benne mellesbeszélés, mindenki tudja, és ismeri saját határait, szövegeti a saját hálóját.

Amolyan kisvállalkozásokként.

Megélnék, mert hagyják őket.

Ha, hagyják őket.

Hasznos a tevékenységük, ezért sem érdemes irtani őket. Miként a kisvállalkozásokat sem érdemes.

De vannak olyanok, akik a természet rendjét megbolygatva, felborítva, nekiesnek annak. Egy korábban már bevált rendszernek, és más hálót akarnak fonni.

Körénk!

Eddig úgy néz ki, sikeres lehet a munkájuk. Sikeres lehet, mert a türelmünkre játszanak rá.

Végtelennek tűnő türelmünk biztosíték lehet győzelmes játszmájukra, hiszen lassan, nagyon lassan szívárogtak be a lakásunkba, a tudatunkba, mindennapjainkba. S ezt nagyon sokan még mindig nem veszik észre.

A TV-nézés társadalma vagyunk. Az amerikaiak után következünk a naponta átlagosan 5 órányi önbutítás terén.

Ezt, és minden más olyan lehetőséget, amellyel elvonhatják az emberek figyelmét a napi problémáikról; netalán még gondolkodni is kezdenének, – nagy erővel, nagy pénzzel használnak ki a felettünk álló KÜLÖNBEK, akiket mi választottunk, akik a választók akaratából kerültek be az ország házába???

Hiányoltuk, hogy mindennapjainkban nem rendelkezünk elegendő információval?

Hát, most nem panaszkodhatunk!

Alig tudunk ráfigyelni gyermekünkre, például arra, hogy új télikabát kell neki.

Nem veszem észre, hogy a cipőmet már talpalni sem lehet, annyira elhordtam.

Nem veszünk észre olyan jeleket, amelyek életünk segítői lehetnének(!)

Lassan, egymást sem vesszük észre!

Mert immáron a média kiterjedt hálózatának előre kijelölt fogyasztói pontjain foglalunk helyet.

Ott már arc és tudat nélküli rabszolgák vagyunk, olyanok, akiket a gyalázatos belpolitikai csatározások, szegyetelen képviselői megnyilvánulások, és büntettek sorozatával etetnek nap, nap után.

Ebben bezzeg, bőven van részünk.

És közben a szó szoros értelmében, a talaj kicsúszik a lábunk alól.

„Miért hagytuk, hogy így legyen?” – kérdezhetnék Illésék ma is.

Ahogy ők, mi sem találjuk a birka-türelmünk magyarázatát.

Talán a végtelen bizalmunk az, ami visszatart a végső, és egyetlen lehetséges lépéstől?

Az a bizalom tart vissza, amelyet a magyar nemzet elárulói már rég eljátszottak?

A vezetőknek nevezett elnyomóknak már csak egyetlen dolguk van hátra.

Félni.

Nemsokára olyan népharaggal kerülnek szembe, amellyel még álmukban sem találkoztak.

Talán, jobb is így.

Nem pártok, és nem paktum kell ide!

Választott képviselőink nem tudják, mire kapták a megbízásukat?

És a kormány, meg a kormányfő?

Majd segítünk nekik.

Majd megoldjuk helyettük.

Lesznek majd letartóztatások?

Lesznek!

Lesznek sokéves börtönbüntetések?

Lesznek!

Nem unjuk meg az elszámoltatásukat, és nem megyünk haza!

Igen komoly lelki teher, amivel meg kell küzdenünk, hogy megtisztulhassunk.

Minden tekintetben.

Hogy újra felemelt fejvel, kiegyenesedve járjunk, és mosolyogva nézhessünk egymás szemébe.

Csak egy lépés!

Most, az írás végén belehallgatok a „hatórási” hírekbe.

Elborzadok azon, hogy mi van itt.

Már tudom, miért jó a póknak.

– Arthur

W
W
W
.
h
a
r
c
t
e
r
.
h
u

Elítéltek

Tizenharmadiknak hagyták,
Hogy végigélje társainak
Utolsó, halálos harcát,
S indulva a bitófához,
A már halott Damjanichnak
Kezet csókolt Vécsey.
Méltósággal, ahogy tette,
Ez volt letört életének
Legutolsó hősi tette,
S öröklétbe vezették át lépteit.

Véráztatta magyar hazánk,
Pusztulásra szánt nemzetünk
Szenvedéseit megélve,
Megrabolva, megveretve
És halálra ítélve,
Erőt belőlük merítünk,
Dicsére az ősöknek,
Emlékezve hajtsunk fejet,
Csókoljunk hát mi is kezet
Az aradi hősöknek.

Szabolcsy Balázs



Aradi vértanúk emlékműve, az aradi Szabadság-szobor

Tiborc panasza

A kényre-kedvre kiszolgáltattott magyar népet nincs ki meghallgatná – már Bánk bán sem!

Gazdaság és információ kicsikarhatatlanul azok kezébe került, akik 1962 óta az ország erőforrásainak, munkaerejének haszonélvezői. Eme fölismerés, mélységes csalódás, kudarc és oly düh értevel párosul,

amely az álomszöttesnek bizonyult nemzeti zászlók lengetői – lobogatói ellen irányul. Tiborc szabadulni akar a baleklétől, a szüntelen feszültségtől, a mindennapokra telepedő acsarokodásoktól, a hisztérikus gyűlölethamoktól, a megkeseredett szolidaritástól elszakított testvéreivel, a vádlottól önnönmagától.

Ez a lélek gyötrelme, túl a testi – megélhetésérti – szorongatgatáson.

Az írott és elektronikus sajtót uraló liberalizmusnak „sikerült” egy magyar nyelven hirdetni, csak a hitlerihez hasonlítható rasszizmus képviselével, elviselhetetlen légkört teremteni Magyarországon. Sikerült Spiró Györgytől – Eszterházy, Nádason, Kertészen, Kornison, Landesmannon át – Regős Péterig zsigeri magyarságyűlöletüket, a magyar szellem és kultúra megvetését retorikai magaslatokra emelni.

Mi ez, ha nem egy beteg psziché csilapíthatatlan agresszió-kényszere? Párhuzamát csak a veszett állat viselkedésében fedezhetjük fel. Vajon, hová lehet sorolni az oly kijelentéseket, mint „mi sokkal jobban tudunk gyűlölni benneteket, mint ti minket” (Kornis), vagy: bizonyos értékeket kivonva „a magyar kultúra nem több bő gatyánál és fűtülős baracknál” (Landesmann); továbbá: „minden magyar az anyatejével szívja magába az antiszemitizmust” és „a mai magyarok szülei és nagyszülei gyilkosok voltak” (Regős).

Ezek a megnyilvánulások, mint gyilkos radioaktív sugarak, naponta záporoznak a kiszolgáltattott magyarság meztelen bőrére, amelyre amúgy azt a szót tetoválták liberális lélekgyilkosok: „demokrácia”.

S ez a nép végsőikig kiszolgáltattott, ha nem rendelkezik gazdasági és információs struktúrákkal. S ha olyan szomszédok veszik körül, amelyeknek pszicho-komplexusos törekvése a magyarság lelki, testi megtöretése, valaha volt létének elfelejtetése. Nehéz munkálni a megbékélést olyanokkal, akik azt mondják: „Nem akarok megbékélni veled, tűnj el!” Mi több: még kiszolgáltattabb, ha nincs a nagyhatalmak között egyetlen igazán érdekelt támogatója sem, hiszen szomszédaihoz képest kisebbségben lévén, a „stabilitásra” törekvő hatalmak „óvják” minden lehető konfliktus „kiprovokálásának” vétségétől. („Halj meg, a békeség kedvéért!”)

A magyar kiszolgáltattottsága magából a kiszolgáltattottságból is ered. A mind apokaliptikusabbá váló világban kíméletlen verseny dül nemzetek, államok között.

Nincs öncsalóbb képzelés annál, mintha „felvilágosult és civilizált korunkban minden alakulat udvariasan helyet biztosítana a másoknak”. Ez már csak azért sincs így, mert a környezet romlása, a természetes erőforrások apadása és az ökológiai katasztrófa előérzete folytán (üvegházhatás!) éppen ellenkezőleg: élesednek a küzdelmek „a helyért”. Kissé érthetőbben: az életéért. Ebben a helyzetben a gyengeség a legnagyobb életveszély: a kiszolgáltattottság agresszióra csábít.

Márpedig a magyarság folyamatosan veszt életerejéből. Hétmillió abortusz; két és félmillió áldozata van a két világháborúnak, a vörös fasizmusnak, a kikényszerített emigrációnak. Az a bizonyos 40+10 év erkölcsi rokkantá, „leszázálekoltá” tette az országot. Tehetetlenül kell tűrni a határfolyóvá vált Duna elterelését és az életveszélybe sodort Szigetközért a zihált bukdácsolást. Tehetetlenül kellett nézni az egymást is mérszáló etnikumok talpa alá kényszerített magyarok menekülését szülőföldjükről. Mezőgazdaságát az uniós antidemokratikus kényszerek évtizedekre vetették vissza, parasztságát frontálisan lekezelik – szürke, jellegtelen péppé oldják az agrárium törvényeinek sunyi végrehajtási utasításai. Két egymásra következő nemzedékből kimarták, -lúgozták a természetes önállóságra-törekvést, a vállalkozói kedvet. Megölték szabadságszeretétét. Elszakították organikus kapcsolataikat az európai életfolyamatoktól. Iparát elérhetetlenítették. Gépparkját ócskavássá tették.

Megállíthatatlanul pumpálták belé a kisebbség-tudatot; a bűntudatot – olyasmért, amiben véten, sőt, amit ő maga is megszenvedett. Európa bűnbakjává tették, azon célból, hogy a beteg lélek alázkodó szolgálja legyen a rajta uralkodóknak, a gyötrelmeiben gyönyörködőknek, az arrogáns kannibáloknak, akik gyümölcsöző

üzletet csinálnak legyilkolt nagyszüleikből és rokonaikból. Most éppen az „uratlan vagyonok” tárgykörében, immár negyedszer is rohamot hirdetnek a magyar nemzet vérrel-verejétkkel előállított javaiért.

Iskoláinak tananyagából kiküszöbölték mindazt, ami egészséges történelmi tudatot és önbecsülést adhat az új nemzedéknek. S hogy pofonokba szédült állapotát kívánatosá tegyék számára, hitelekkel beszerzett, csokoládéval feljavított szoktatókásával csalogatják, kitartottá ültették, itallal-hizlaló kúrával szállították zsákmányként a korai halálnak, – eközben asszonyainak méhét lelakatolták.

Szinte észre sem vesszük: aki magyarnak vallja magát, szüntelenül vád alá helyeztettségben kell élnie. Magán viseli az inverznációt (jellegzetes figuráik rendjét lásd – halld a bevezetésben) rávarrta bélyegét: szolgálása biztosított legyen, szüntelenül éreznie kell: ő a vádlott. Mindenkinek tartozik, de neki senki. S nincs joga szabadon élnie, jövőt terveznie.

S hogy lehetősége se legyen, ha már joga sincs, jövőt tervezni: a kommunista-KISZ-csinovnyikból kapitalistává vált uralkodó osztály – melyet a rohamcsapat-sajtó „elit”-nek titulál – ezt légszivő restriktívóval biztosítja, bebetonozván, ha kell választási csalással, hatalmukat. Ez az IMF-SzDSz-MSzP-program. Magyarországon nem lehet magyar közepes- és kisvállalkozó. Magyarországon a monopóliumoké, bankok és biztosítók eldorodója. **Magyarság gyarmat.** A Bronfman-Soros-Reichmann csoport zsákmánya. Ami még hátra van, mint „legfőbb érték” – no, nem az ember –, a hely. A Dunavölgy közepe – az ellenőrzés mandátumával Európa kelete fölött.

A „Rotschildok palotája” rezzenetlen arccal dobja el – mint kifacsart felmosó rongyot – a tegnapi győztesé tett MSZP-t. Hiszen tudja: nemzeti polgárság és középosztály hiányában nincs magyar öntudat, mivel a még állásban lévő magyarok többsége bérből, fizetésből, nyugdíjból él. Azaz a magyar munkavállaló nemzet, s nem tulajdonosi-polgári. S mint ilyennek állandó létállapota a képernyő formálta, médiumok vezényelte gondolkodás cifra bilincse. S a szolgálás ellen már tiltakozni sem lehet, mert aki megsért egy ür-kisebbséget, az börtönben találja magát.

Találók-e még Bánkot, „odafönt”? Vagy csak kétségbeesett Petürok löknek tova Sándor-palota menet? Jó merániak elektronikus érzékszervei be tudják-e még üzemelni az elsötétülő színpad baljósan recsegő deszkáin Tiborc panaszázat?

– Rászlai Tibor



Forrás: www.szegediszabaderi.hu

W
W
W
.
h
a
r
c
t
e
r
.
h
u

KOSSUTH TÉR 2006 – Kiadja a Magyar Nemzeti Bizottság 2006 – megjelenik minden csütörtökön

Felélős kiadó: Gonda László (+36/30/3772690) ❖ Felélős szerkesztő: Dr. Bene Gábor

MNB 2006 honlap: www.harcter.hu ❖ Független Kossuth téri honlap: www.harcter.info

Kérjük, ha érdemesnek látja, adja tovább, sokszorosítsa újságunkat! Kapcsolat: harcter@gmail.com

Egyes írások tartalma a cikk szerzője véleményét tükrözi!